

بنیاد بشردوستانه غزه – چرخ‌دنده‌ای در ماشین نسل‌کشی اسرائیل

سیاست‌های اسرائیل در غزه – به‌ویژه عملیات نقاط توزیع کمک بنیاد بشردوستانه غزه (GHF) و ممنوعیت دسترسی به دریا در ۱۲ ژوئیه ۲۰۲۵ – حمله‌ای سیستماتیک علیه غیرنظامیان فلسطینی است و محکومیت بی‌قیدوشرط را می‌طلبد. این اقدامات اصول اساسی حقوق بشردوستانه بین‌المللی (IHL) را نقض می‌کنند، کمک‌های بشردوستانه را به سلاح تبدیل می‌کنند و فلسطینی‌های ناامید را به بازی مرگبار رولت روسی در سایت‌های GHF مجبور می‌کنند. ممنوعیت دسترسی به دریا، که در میانه تابستان و در شرایط غیرقابل تحمل اعمال شده، غیرنظامیان را از غذا، امداد و کرامت محروم می‌کند و آن‌ها را به سمت نقاط کم‌رسانی مرگبار سوق می‌دهد، جایی که خطر مرگ یا قطع عضو در انتظارشان است. اثر جمعی این سیاست‌ها، همراه با اظهارات صریح مقامات اسرائیلی، نه تنها نیت، بلکه استراتژی هماهنگی را آشکار می‌کند که با تعریف قانونی نسل‌کشی مطابقت دارد.

نقض‌های اسرائیل در حقوق بین‌الملل

رفتار اسرائیل در غزه به صورت آشکار حقوق بشردوستانه و حقوق بشر بین‌المللی را که در کنوانسیون‌های ژنو، حقوق عرفی بین‌المللی و معاهدات چندجانبه تدوین شده‌اند، نقض می‌کند:

1. نقض اصل تفکیک

با قرار دادن نقاط توزیع کمک GHF در داخل یا نزدیک مناطق تخلیه نظامی – مانند ایست بازرسی نتساریم و بخش‌هایی از رفح – اسرائیل اصل بنیادی تفکیک بین غیرنظامیان و جنگجویان را که در ماده ۴۸ پروتکل الحاقی اول کنوانسیون‌های ژنو ذکر شده، نادیده می‌گیرد. دفتر حقوق بشر سازمان ملل گزارش داد که از اواخر مه ۲۰۲۵، ۷۹۸ نفر در نزدیکی نقاط کم‌رسانی کشته شده‌اند که حداقل ۶۱۵ نفر مستقیماً به سایت‌های GHF مرتبط هستند (رویترز، ۱۱ ژوئیه ۲۰۲۵). پرسنل IDF به‌طور معمول به این جمعیت‌ها شلیک می‌کنند که این امر خطر عمدی برای غیرنظامیان را تأیید می‌کند.

2. مجازات جمعی

محاصره غزه، که از اکتبر ۲۰۲۳ شدت یافته و با ممنوعیت دسترسی به دریا در ۱۲ ژوئیه ۲۰۲۵ تقویت شده، ماده ۳۳ کنوانسیون چهارم ژنو را که مجازات جمعی را ممنوع می‌کند، نقض می‌کند. ماهیگیری برای نسل‌ها منبع غذایی حیاتی در غزه بوده است. با ممنوعیت نه تنها ماهیگیری بلکه شنا در گرمای طاقت‌فرسای تابستان – در میان خانه‌های ویران‌شده، کمبود آب و نبود برق – اسرائیل رنج را به جمعیت تحمیل می‌کند و تعهدات قانونی خود به عنوان قدرت اشغالگر را نقض می‌کند.

3. محرومیت خودسرانه از زندگی

ممنوعیت دسترسی به دریا، که با دستور شلیک به محض مشاهده علیه شناگران و ماهیگیران اجرا می‌شود، نقض

آشکار ماده ۶ میثاق بین‌المللی حقوق مدنی و سیاسی (ICCPR) است که حق حیات را تضمین می‌کند. این اقدامات همراه با تیراندازی‌های IDF در سایت‌های کمک‌رسانی GHF الگویی از اعدام‌های خودسرانه را نشان می‌دهد که طبق اساسنامه رم، جنایت علیه بشریت محسوب می‌شود.

4. سلاح‌سازی کمک‌های بشردوستانه

بنیاد GHF که در اوایل سال ۲۰۲۵ تحت ابتکار مشترک ایالات متحده و اسرائیل ایجاد شده و با امنیت IDF و پیمانکاران خصوصی آمریکایی اداره می‌شود، اصول بشردوستانه بی‌طرفی، بی‌غرضی و استقلال را تضعیف می‌کند. بیانیه سازمان عفو بین‌الملل در ۲۹ مه ۲۰۲۵، GHF را به‌عنوان «غیرقانونی و غیرانسانی» محکوم کرد و خاطرنشان کرد که این بنیاد وظیفه اسرائیل برای تضمین رفاه جمعیت اشغال‌شده را نقض می‌کند. به‌جای فراهم کردن دسترسی ایمن به کمک، GHF غیرنظامیان را در معرض خشونت مرگبار قرار می‌دهد و امداد بشردوستانه را به ابزاری برای جنگ تبدیل می‌کند.

این اقدامات بخشی از استراتژی گسترده‌تری برای «ایجاد شرایط زندگی طراحی‌شده برای نابودی فیزیکی یکملت» است که نقض مستقیم ماده II(c) کنوانسیون نسل‌کشی ۱۹۴۸ محسوب می‌شود.

نیت نسل‌کشی: کلمات پشت جنگ

آستانه قانونی برای نسل‌کشی شامل نیاز به نیت خاص است. رهبران سیاسی و نظامی اسرائیل بارها این نیت را به‌صورت واضح بیان کرده‌اند. یوآو گالانت، وزیر دفاع، فلسطینی‌ها را «حیوانات انسانی» توصیف کرد، درحالی‌که امیچای الیاهو، وزیر میراث، پیشنهاد داد بمب اتمی بر غزه انداخته شود. بنیامین نتانیا‌هو، نخست‌وزیر، به دستور کتاب مقدس برای «یادآوری عمالک» اشاره کرد، فراخوانی که به‌طور تاریخی به‌عنوان دستور نابودی کامل تفسیر شده است.

بتسائیل اسموتریچ، وزیر دارایی، اظهار داشت: «حتی یک دانه گندم نباید به غزه برسد»، و اسحاق هرتزوغ، رئیس‌جمهور، بی‌گناهی غیرنظامیان را رد کرد و گناه جمعی را به آن‌ها نسبت داد. یوآو کیش، وزیر آموزش، صراحتاً گفت: «آن‌ها باید نابود شوند». اظهارات ژنرال‌های IDF و اعضای کنست این لفاظی‌های نسل‌کشی را تکرار می‌کنند، به‌طوری‌که یکی از معاونان رئیس‌کنست خواستار «محو غزه از روی زمین» شد و دیگری خواستار «تخریب بی‌رحمانه غزه» شد.

این اظهارات انحراف نیستند – آن‌ها سیاست دولت را منعکس می‌کنند. سال‌به‌سال، راهپیمایی پرچم اورشلیم با شعارهای «مرگ بر اعراب» طنین‌انداز می‌شود که فرهنگ حذف‌گرایی را در هسته دولت اسرائیل برجسته می‌کند. تلفیق زبان غیرانسانی با سیاست‌هایی که به‌طور سیستماتیک زندگی غیرنظامیان را نابود می‌کنند، نیت نسل‌کشی پشت اقدامات اسرائیل در غزه را آشکار می‌کند.

خونین‌ترین روزها در نقاط توزیع کمک GHF

نقاط توزیع بنیاد بشردوستانه غزه به میدان‌های کشتار تبدیل شده‌اند. برخی از خونین‌ترین روزها از اواخر مه ۲۰۲۵ عبارتند از:

- ۳ ژوئن ۲۰۲۵: ۱۰۲ کشته، ۴۹۰ زخمی
- ۶ ژوئن ۲۰۲۵: ۱۱۰ کشته، ۵۸۳ زخمی
- ۸ ژوئن ۲۰۲۵: ۱۲۵ کشته، ۷۳۶ زخمی

- ۱۰ ژوئن ۲۰۲۵: ۱۶۳ کشته، ۱,۴۹۵ زخمی
- ۱۱ ژوئن ۲۰۲۵: ۲۲۳ کشته، ۱,۸۵۸ زخمی
- ۱۲ ژوئن ۲۰۲۵: ۲۴۵ کشته، ۲,۱۵۲ زخمی

این حوادث که توسط روزنامه نگاران و کادر پزشکی تأیید شده‌اند، الگویی تکراری از آتش هدمند علیه غیرنظامیان جمع‌شده برای دریافت کمک را نشان می‌دهند. افزایش تعداد کشته‌ها نتیجه مستقیم نظامی سازی عمدی فضای بشردوستانه است.

فروپاشی سیستم بهداشتی غزه: بیمارستان‌ها هدف قرار گرفته، داروها مسدود شده‌اند

درحالی‌که غیرنظامیان در سایت‌های GHF و در سراسر غزه معلول می‌شوند، هیچ پناهگاهی در بیمارستان‌ها پیدا نمی‌کنند – زیرا اسرائیل هر بیمارستان را بمباران و تخریب کرده است. زیرساخت‌های بهداشتی غزه به‌طور سیستماتیک هدف قرار گرفته‌اند، اتاق‌های عمل به ویرانه تبدیل شده‌اند، بخش‌های مراقبت‌های ویژه نابود شده‌اند و پزشکان، پرستاران و بیماران کشته شده‌اند. سازمان بهداشت جهانی این حملات را به‌عنوان جنایات جنگی محکوم کرده است.

به دلیل محاصره، داروهای ضروری، از جمله بی‌حس‌کننده‌ها، مسکن‌ها و آنتی‌بیوتیک‌ها، در دسترس نیستند. پزشکان اغلب مجبورند قطع عضو، سزارین و جراحی‌های نجات‌دهنده را بدون آرام‌بخش یا بیهوشی انجام دهند. این ظلم، خسارت جانبی نیست – بخشی از طراحی است. زخمی کردن غیرنظامیان در نقاط کمکرسانی و سپس محروم کردن آن‌ها از درمان، هدف نسل‌کشی گسترده‌تر اسرائیل برای حذف جمعیت غزه به هر وسیله‌ای را دنبال می‌کند.

سربازان دستور به شلیک به غیرنظامیان دارند: نقض قانون و وجدان

در افشاگری تکان‌دهنده‌ای که توسط **هاآرتص** در ۲۷ ژوئن ۲۰۲۵ منتشر شد، چندین سرباز اسرائیلی شهادت دادند که صراحتاً به آن‌ها دستور داده شده بود به فلسطینی‌های غیرمسلح جمع‌شده در سایت‌های توزیع کمک GHF شلیک کنند. این شهادت‌ها آنچه بازماندگان و روزنامه‌نگاران مدت‌ها گزارش داده‌اند را تأیید می‌کند: غیرنظامیانی که به‌طور صلح‌آمیز برای غذا و آب صف کشیده بودند، به‌طور عمدی هدف قرار گرفتند، نه اینکه به‌طور تصادفی در تیراندازی متقابل گرفتار شوند. یک افسر این صحنه را «میدان کشتار» توصیف کرد و اعتراف کرد که از مهمات واقعی نه برای دفاع از خود، بلکه برای متفرق کردن جمعیت با زور استفاده شده است. این سیاست قتل حساب‌شده، هم حقوق بین‌الملل و هم اخلاق نظامی را نقض می‌کند.

دادگاه‌های نورنبرگ، که پس از جنایات جنگ جهانی دوم برگزار شدند، سابقه‌ای را تعیین کردند که «فقط پیروی از دستورات» دفاعی برای جنایات جنگی نیست. سربازان شخصاً مسئول رفتار غیرقانونی هستند، به‌ویژه زمانی که دستورات به‌وضوح غیرقانونی باشند. این اصل در آیین‌نامه اخلاقی IDF نیز ذکر شده است که تأیید می‌کند سربازان اسرائیلی نه تنها حق دارند، بلکه **وظیفه** دارند از دستورات غیرقانونی سرپیچی کنند. شلیک مهمات واقعی به غیرنظامیان غیرمسلح – به‌ویژه کسانی که به دنبال کمک بشردوستانه هستند – منطقه خاکستری نیست: این یک جنایت جنگی است. سربازانی که این دستورات را اجرا کردند، فرماندهانی که آن‌ها را صادر کردند و دولتی که این سیاست را ممکن ساخت، همگی باید پاسخگو

باشند. مسئولیت اخلاقی نمی‌تواند برون‌سپاری شود. همچنین نمی‌توان آن را زیر آوار مردمی که از غذا، آب و کرامت محروم شده‌اند، دفن کرد.

روایت یک قربانی: تیر خوردن درحالی که گرسنه بود

می‌خواهم داستان شخصی‌ای را درباره دوستی نزدیک، جوانی ۲۰ ساله ساکن غزه، به اشتراک بگذارم. او تمام خانواده‌اش را در حمله هوایی اسرائیل در سال ۲۰۲۴ از دست داد. از آن زمان، او تنها در میان ویرانه‌ها زندگی کرده، در جستجوی غذا، غرق در تروما. در اوایل ژوئیه ۲۰۲۵، او چهار روز کامل بدون غذا گذرانده بود. دست‌هایش از گرسنگی می‌لرزید؛ دیدش تار شده بود؛ نفسش در گرمای سوزان تابستان به شماره افتاده بود. گرسنگی بدنش را از هم می‌درید. او چاره‌ای نداشت. او قدم‌زنان – در واقع لنگ‌لنگان – به سمت سایت کمکرسانی GHF در نتساریم رفت. این آخرین امیدش بود.

وقتی رسید، خود را در میان هزاران نفر دیگر یافت، به همان اندازه ناامید. ناگهان، بدون هشدار، نیروهای اسرائیلی آتش گشودند. گلوله‌ها جمعیت را دریدند. او یک‌بار در بازو، بار دیگر در پشت و سومین گلوله در رانش اصابت کرد. چهارمین گلوله بخشی از ستون فقراتش را خرد کرد. او در شن‌ها فرو ریخت، فلج، خونریزی کتان، در میان فریادها. هیچ آمبولانسی نبود. هیچ برانکاردی. هیچ پزشکی. فقط شجاعت خام غریبه‌ها – دیگر فلسطینی‌هایی که حاضر نشدند او را رها کنند. آن‌ها او را با پای پیاده، زیر تهدید مداوم هدف قرار گرفتن دوباره، به نزدیک‌ترین بیمارستان فعال بردند. او یک انگشت را از دست داد. شاید دیگر هرگز راه نرود. اما زنده ماند. و برای چه؟ برای تلاش برای خوردن.

ممنوعیت دسترسی به دریا و اجبار به وابستگی به GHF

ممنوعیت دسترسی به دریا در ۱۲ ژوئیه ۲۰۲۵ آخرین منبع غذایی مستقل غزه را حذف کرد. با جرم‌انگاری ماهیگیری و شنا تحت تهدید مرگ، اسرائیل فلسطینی‌ها را از خودمختاری محروم کرد و آن‌ها را به تنها گزینه باقی‌مانده سوق داد: سایت‌های GHF. پزشکان بدون مرز گزارش دادند که این ممنوعیت، که در تابستانی غیرقابل تحمل با سایه یا آب اندک اجرا شده، کم‌آبی، سوءتغذیه و ناامیدی را تشدید کرده است (MSF، ژوئیه ۲۰۲۵). این سیاست فلسطینی‌ها را به دام‌های مرگبار کمکرسانی هدایت می‌کند – جایگزین‌های نجات‌دهنده را انکار می‌کند درحالی که مناطق مرگ را می‌سازد.

GHF به عنوان چرخ‌دنده‌ای در ماشین نسل‌کشی اسرائیل

بنیاد بشردوستانه غزه ارائه‌دهنده کمک بی‌طرف نیست – چرخ‌دنده‌ای در ماشین نسل‌کشی است. ساختار آن تضمین می‌کند که غیرنظامیان تحت پوشش امداد در معرض حداکثر خطر قرار گیرند. ممنوعیت دسترسی به دریا، نظامی‌سازی کمک و هدف‌گیری سیستماتیک سایت‌های توزیع، به استراتژی منسجمی تبدیل می‌شوند: نابودی کامل یا جزئی جمعیت غیرنظامی غزه.

شمار کشته‌های سازمان ملل متحد، ۷۹۸ نفر در سایت‌های کمکرسانی که روزانه در حال افزایش است، با ده‌ها هزار نفر دیگر زخمی، آسیب‌دیده و آواره همراه است. عملیات GHF – که با نظارت IDF و حمایت ایالات متحده انجام می‌شود – آن را در جنایات علیه بشریت شریک می‌کند. این بنیاد نسل‌کشی را تحت پوشش زبان بشردوستانه ممکن می‌سازد.

نتیجه‌گیری

اقدامات اسرائیل در غزه - از طریق GHF، ممنوعیت دسترسی به دریا، محاصره کامل و تخریب سیستماتیک سیستم بهداشتی غزه - نه تنها از نظر اخلاقی نکوهیده، بلکه از نظر قانونی غیرقابل دفاع هستند. این سیاست‌ها حقوق بین‌الملل، هنجارهای بشردوستانه و اصول اولیه کرامت انسانی را نقض می‌کنند. بنیاد بشردوستانه غزه، به جای ارائه امداد، به عنوان مکانیسمی برای نابودی عمل می‌کند. ممنوعیت دسترسی به دریا در ۱۲ ژوئیه غیرنظامیان را مجبور می‌کند بین گرسنگی یا مرگ تقریباً قطعی در سایت‌های کمکرسانی نظامی شده انتخاب کنند. تخریب بیمارستان‌ها و جلوگیری از دسترسی به دارو، رنج را تشدید می‌کند.

جهان باید اقدام کند. GHF باید برچیده شود. ممنوعیت دسترسی به دریا باید لغو شود. بیمارستان‌های غزه باید بازسازی و تأمین شوند. و اسرائیل باید به دلیل کارزار نسل‌کشی‌اش پاسخگو باشد. چیزی کمتر از بقای یک ملت - و اعتبار حقوق بین‌الملل - در خطر است.